

— Може да е гладно. Да го нахраня. Царь е, ама отъ де да знамъ съ що храни пилетата си!

Стигналъ палата. Гледа: пѣтлето на покрива. Тѣхното пѣтле.

— Пуснете ме по-бърже — рекълъ на слугитѣ, — при царя да ида. Ей онуй пѣтле е мое, да си го искамъ.

— Махай се отъ тука, — викнали му слугитѣ, — това пѣтле вчера го купихме, а царьтъ важна работа има. Съ пѣтлета ли ще се разправя!

— Я ги вижъ ти, важна работа ималъ! — завикалъ дѣдото. — Има ли по-важна работа отъ тая! Внучето ми плаче, пѣтлето си иска.

Ядосали се слугитѣ и го избутали навънъ.

Заохкалъ старецътъ, заобикалялъ около палата. Висока била оградата.

— Да бѣхъ младъ, ще я прескоча, право при царя ще ида, — мислѣлъ си старецътъ.

Изведнажъ вижда, прескочило оградата едно пѣтле. Следъ него второ, трето. Почакалъ дѣдото, може да излѣзе и тѣхното. Чакалъ, чакалъ, нѣма го. Хвърлил дѣдото житце на излѣзлитѣ пѣтлета и тѣ дошли при него. Хваналъ дѣдото едно отъ тѣхъ, сложилъ го въ торбата.

— Не е сжщото, — мислѣлъ си той, — ама нали е царско пѣтле. Може да се зарадва внучето.

Занесълъ го въ кѣщи, далъ го на внучето. Разправилъ всичко.

— Царско-нецарско, не ща го! — рекло момчето. — Не е моето.

— Тогава да го заколимъ, — рекла бабата. — Царьтъ ще яде нашето, ние да изядемъ неговото.

Заклали го.

— Пъкъ ти защо разправи предъ детето, — рекла бабата. — Да се не разчуе до царя, та да дойде да си го иска.

— А, не бой се, — отговорилъ дѣдото, — то е дете, нѣма да каже.